

Slovenski Pravnik.

Leto XXVIII. V Ljubljani, 15. novembra 1912. Št. 10. in 11.

Uvedba davščine od prirastka na vrednosti nepremičnin.

I. Uvod.

Notorno je, da avtonomne korporacije vedno težje zmagujejo naloge, izvirajoče iz njih delokroga. Splošni napredek in njemu sledeča zakonodaja nalagata tem korporacijam vedno nova bremena, tako da so že začele pod njimi omagovati, pred vsem zaradi pomanjkanja gmotnih sredstev; kajti njih dohodki, odvisni v prvi vrsti od davčne moči, ne rasto v istem razmerju, kakor stroški. Te nezdrave razmere silijo avtonomne zlasti občinske in deželne zastope k premišljevanju, odkod dobiti potrebna gmotna sredstva. Ker občine in dežele vrše naloge, katere bi sicer morala prevzeti država, ako bi njih ne bilo, ni nič čudnega, če kličejo: država ti nam pomagaj, saj opravljamo tvoje posle!

Tega splošnega klica vlada ni mogla preslišati; pripravljena je, pomagati avtonomnim korporacijam, ampak, kakor kažejo dosežanja znamenja, težko da bi bila v stanu dati pričakovano, oziroma zahtevano pomoč. Saj je država sama vedno v stiski in ne more utrpeti nobenega vira dohodkov, da bi ga popolnoma ali tudi le deloma mogla prepustiti občinam ali deželam. Iskala je torej novih davčnih virov in njeno oko je obstalo na nekem tujem vzorcu.

Na Nemškem so nekatera mesta in okrožja uvedla davek na vrednostni prirastek zemljišč. O priliki državne finančne reforme (leta 1909) je celo proti volji vlade iz državnega zbora izšel načrt, po katerem bi se uvedel tak državni davek. Šlo je v prvi vrsti za davek na nepremičnine, naskok na premožnine, na vrednostne papirje so interesirani krogi — kapitalisti — a priori odbili.

Tudi angleška vlada je v svoje načrte davčne reforme sprejela državni davek od vrednostnega prirastka.

Sanacija deželnih financ in pa dejstvo, da je vsled določila člena XII. zakona z dne 25. oktobra 1896 drž. zak. št. 220, o direktnih osebnih davkih v letu 1909 stopilo na dnevni red vprašanje revizije,

oziroma spremembe finančnega načrta, je dalo naši vladi povod, da je pričela študirati uvedbo davka na vrednostni prirastek nepremičnin. Ker pa gre za nov in negotov vir dohodkov, je država prvi poskus prepustila drugim. Sestavila je dva alternativna vzorčna načrta zakona o uvedbi davščine na vrednostni prirastek in jih potom namestništev, oziroma deželnih vlad izročila deželnim zastopom, da sklepajo, ali se hočejo poslužiti teh ponujenih davčnih virov. Po načrtu I. bi se uvedel deželni davek ob participiranju občin, načrt II. pa ima obliko okvirnega zakona o fakultativni uvedbi čiste občinske davščine. Mislim, da vsakdo lahko ugane, katerega zakonskega načrta so se oprijeli deželni zastopi, kolikor se jim je sploh zdel ta okvir dohodkov zanimanja vreden.

Donoš tega novega davka je pač nepreračunljiv in, kakor kaže njegova statistika v nemških mestih, zelo spremenljiv, tako da ne more nuditi stabilne podlage za kalkulacijo v proračunih gospodarstva dežel in občin. Vzorčni načrt II. torej ni našel v nobenem deželnem zastopu zanimanja, pač pa so po vzorčnem zakonskem načrtu I. »Obligatorna uvedba davščine na vrednostni prirastek v vseh občinah kakor deželne in občinske davščine«, sklenili zakone nekateri deželni zbori, in sicer: koroški, kranjski, moravski, tirolski in tržaški. Doslej so dotični zakoni dobili Najvišjo sankcijo in stopili v veljavo le na Koroškem (4. marca 1911), Kranjskem (1. julija 1912) in Tirolskem (1. januarja 1912). Vlada nj dopustila mnogo prememb na svojem načrtu, vsled česar so bili doslej sankcionirani samo koroški, kranjski in tirolski zakon, ki se skoro povsem drže besedila vladnega načrta.

II. Pojem in upravičenost davščine na vrednostni prirastek.

O davku na vrednostni prirastek se je že mnogo razpravljalo, ustno in pismeno; omenim naj le razprave nemškega državnega zbora in naših deželnih zborov, vladne pripombe k vzorčnima zakonskima načrtoma, »Betrachtungen zur Reichszuwachssteuer« dr. Strutza, Berlin 1910, in dr. Perinovo razpravo »Die Wertzuwachssteuer von Liegenschaften in Österreich« v dr. Schanzovem finančnem arhivu 1912, drugi zvezek. Za ta članek pa utegne zadostovati, če po navedenih virih podam le glavne misli.

Davku bodi podvržen le tist vrednostni prirastek, ki ga doseže posameznik ne toliko z lastnim trudom, kolikor vsled splošnega go-

spodarskega razvoja in delovanja skupnosti (občin, dežel, države), torej takoimenovani konjunkturni dobiček. Seveda bi se moral tak davek raztegniti tudi na druge vrste konjunkturnega dobička n. pr. pri vrednostnih papirjih, diferenčnih kupčijah. To bi bilo pravično. Tisti, ki zagovarjajo davek na vrednostni prirastek od nepremičnin, pa pravijo: Problem obdačenja konjunkturnega dobička je še nov in se bo brez dvoma razvil v tej smeri, kakor zahteva čut pravičnosti; ampak začeti se mora vendar nekje in sicer pri nepremičninah, kjer je uvedba z davčnotehničnega stališča najlažja. Kajti zemljišče tvori konkretno podlago, ki je ne moreš tako lahko odtegniti davčni dolžnosti kakor n. pr. gibčne vrednostne papirje. Poudarjajo tudi, da so ravno špekulacije z zemljišči nevarne občemu gospodarstvu. Vsakdo potrebuje nekaj zemljišča, četudi le za stanovanje. Zemljiška lastninska pravica pa je pri današnji pravni uredbi takorekoč monopolna pravica, ker je svetá le v omejenem obsegu na razpolago, zlasti če se potrebuje na določenem kraju. Zato je v tem pogledu tudi internacionalno tekmovanje izključeno. Popolnoma naravno je torej, da se je ob vedno rastočem številu prebivalstva, zlasti v mestih in industrijskih pokrajinah razvilo izrabljanje zemljiškega monopola v obliki konjunkturnega dobička. Taki slučaji so pač vsakomur znani; naj navedem samo en posebno značilen primer: Neki kmet v Britzu pri Berlinu je hotel prodati svoje zemljišče v obsegu 8 oral za 50.000 M, pa ni našel kupca. Ko pa se je tam napravila železnična postaja in je začelo nastajati novo predmestje, se je takoj ustanovila družba, da bi spravila rastočo zemljiško rento. Kmet je sedaj zahteval in dobil 1,300.000 M za dotično zemljišče.

Nadaljnji argument za upravičenost tega davka je, da rase vrednost nepremičnin v posebni meri vsled naprav, ki se ustanavljajo iz javnih sredstev, kakor so zgradbe železnic, cest, plovnih kanalov, pristanišč, vodovodov, uravnav rek, zgradb hudournikov, ustanavljanje učnih, umetnostnih, dobrodelnih zavodov i. t. d. Če torej vsled delovanja javnopravnih korporacij rase vrednost zemljišč, je popolnoma upravičeno, da so te korporacije deležne tudi dobička, ki izvira iz tega delovanja (ekvivalenčna teorija). Seveda ni moči v vsakem slučaju trditi, da je ves dobiček pridobil lastnik zemljišča brez svojega truda; to se pa po določenih zakona tudi vpošteva pri ugotovitvi podlage za odmero in pri odmeri davka.

III. Kranjski in koroški zakon o uvedbi davščine od prirastka na vrednosti nepremičnin.

Od česa se pobira davščina in kdaj nastopi davčna obveznost?

Davščino od vrednostnega prirastka bi bilo mogoče konstruirati na dva načina. Eden bi bil ta, da bi se vsa zemljišča periodično v razdobjih po več let splošno cenila in bi se tako dognani vrednostni prirastki podvrgli obdavčenju. Tako postopanje pa bi bilo težko izvesti; za posestnika bi imelo tudi posledico, da bi moral davek plačati ob času, ko ni gotovo, ali bo sploh v resnici dosegel dobiček v tisti visokosti, kakor je ugotovljen prirastek na vrednosti; tudi bi ne bilo moči vpoštevati naknadnih izgub. Direktna davščina bi posestnika zemljišč z rastočo vrednostjo naravnost silila k prodaji pred splošno cenitvijo, povzročila bi torej mobilizacijo zemljišč.

Zato je vsekakor priznati prednost drugemu načinu, t. j. takozvani indirektni davščini od vrednostnega prirastka. Predmet obdačenja je tudi tu vrednostni prirastek, pobere pa se davek šele takrat, ko se itak izvrši prememba pri posestvu in je torej prirastek na vrednosti dejansko realiziran. Ta način indirektnega obdačenja je uveljavljen drugod in pri nas.

V nastopnem se oziram samo na določila kranjskega in koroškega deželnega zakona zato, ker tirolski za nas nima toliko praktičnega pomena. Kolikor ni nič drugega povedano, so določbe kranjskega in koroškega zakona bistveno enake.

Davščina od vrednostnega prirastka se pobira pri knjižnem ali izvenknjižnem prenosu obdelane ali neobdelane nepremičnine ali deleža nepremičnine. Za odmero davščine velja, da je prenos izvršen tudi, če še ni vpisan v zemljiško knjigo. Davščina od prirastka na vrednosti se sme raztezati samo na nepremičnine, ki leže na Kranjskem, oziroma Koroškem. Povod, da se odmeri in pobere davščina, je tudi prenos nepremičnine iz premoženja družabnika v premoženje družbe in narobe. Premembo v osebah javne trgovske družbe, družbe z omejeno zavezo ali družbe po državljanskem pravu in premembo v osebah osebno zavezanih družabnikov komanditske družbe ali komanditske družbe na delnice, ki posedujejo nepremičnine, je smatrati enako idealnemu deležu teh nepremičnin v izmeri, ki odgovarja deležnemu razmerju izstopajočega, oziroma na novo vstopa-

jočega družabnika pri družbeni imovini. Slično je ravnati, kadar se premeni deležno razmerje družabnikov brez premembe v osebah (§ 1).

V §-ih 2 in 3 navaja zakon sicer taksativno oprostitve davščine; so pa dvojne, namreč osebne in stvarne. Tako so osebno oproščeni: cesar, država, dežela, javni zakladi i. t. d. Omeniti je tukaj, da kranjski zakon pooblašča deželni odbor, zadrugam in društvom v svrhu nabave cenениh stanovanj za njih člane dovoliti tedaj oprostitve, če se deleži članov po pravilih ne obrestujejo višje kakor po 4%. To določilo je bilo sprejeto v zakon po nasvetu deželnega odbora. Koroški zakon nima takega določila. Kdor je kakor otujitelj prost davščine, je prost tudi jamstva za davščino kakor pridobitelj nepremičnine.

Stvarna oprostitvev plačila davščine je zakonito priznana, če prirastek na vrednosti ne presega 10 odstotkov pridobitne vrednosti, in pa prenosom po prisilni dražbi.

Končno navaja zakon v §-u 4. taksativno tudi prenose, ki niso podvrženi davščini; izvzeti so, kratko povedano, prenosi od zapustnikov na dediče in volilojemnike, potem prenosi med člani rodbine in zamene kmetijskih zemljišč pri zaokroževanju in zlaganju ter stavbišč v svrhu primernejše uravnave. Tudi tukaj je mala razlika med kranjskim in koroškim zakonom; na Kranjskem namreč niso podvrženi davščini tudi prenosi na zeta ali sinaho, pač pa na Koroškem.

K tem zakonskim določilom morda ne bo škodilo par besed komentarja.

Povod določilo, da se pobira davščina tudi pri premembah v osebah družeb in pri premembah v deležnem razmerju družabnikov, je dala skušnja, da se špekulanti z zemljišči često poslužujejo oblike družeb z namenom, davščini podvržene kupčije odtegniti obdavčenju,

Če vrednostni prirastek ne presega 10% pridobitne vrednosti, je davščine prost. Na ta način zakon vpoštevata okolščino, da utegne biti del vrednostnega prirastka sad posestnikovega truda, ne da bi ga bilo moči številsko natančno dokazati; kajti pred očmi moramo imeti, da davščina zadene le takorekoč nezasluženi vrednostni prirastek. Teh davka prostih 10% je torej smatrati za nekako pavšaliranje zasluženega vrednostnega prirastka.

Z oprostivijo prenosov po prisilnih dražbah se varuje realni kredit. V slučajih prisilnih dražeb bi bilo moči davščino izterjati le od zdražitelja; to pa bi oteževalo prodajo, vsled česar bi trpeli škodo upniki.

Vrednostni prirastek.

Po besedilu zakona velja za prirastek na vrednosti razlika med otujilno vrednostjo nepremičnine (deleža nepremičnine), to je vrednostjo pri prenosu, ki daje povod za odmero davščine, in pa pridobitno vrednostjo; za le-to je smatrati vrednost pri zadnjem davščini zavezanem ali po §-ih 2. in 3. plačevanja davščine oproščenem prenosu.

Za otujilne in pridobitne vrednosti veljajo načeloma ugotovljene otujilne in pridobitne cene, katerim je prišteti od otujitelja pridržane užitke in od pridobitelja prevzeta bremena ter vrednost drugih postranskih dajatev. To, da davščina objektivno zadene vrednostni prirastek, dočim utegnejo časih na določitev cene vplivati subjektivni momenti, oziroma utegnejo stranke navesti fingirane cene, vpoštevata zakon na ta način, da cene niso absolutno merodajne, temveč je v zakonito določenih slučajih prepuščeno odmerjajočemu oblastvu, da po predpisanem postopanju dožene občo vrednost zemljišča ob času pridobitve, oziroma otujitve.

Važno je tudi določilo zakona, kako daleč se sme seči nazaj v preteklost pri določitvi pridobitne vrednosti. Pri prvem prenosu nepremičnine, ki se izvrši po pričetku veljavnosti zakona, velja za pridobitno ceno (vrednost) cena (vrednost) za časa zadnjega pred pričetkom veljavnosti zakona izvršenega prenosa, ki ne spada v vrsto prenosov, ki po §-u 4. niso podvrženi davščini; če se je pa ta prenos izvršil pred 1. januarjem 1901, velja za pridobitno vrednost obča vrednost dne 1. januarja 1901.

Katere investicije in kateri izdatki se smejo prišteti pridobitni vrednosti v svrhu ugotovitve davščini zavezanega prirastka na vrednosti, je v zakonu povedano. Zakon za Kranjsko se razlikuje od koroškega v tem, da ne dopušča prištevati takih izdatkov pridobitni vrednosti tedaj, kadar so se pokrili iz podpor. Dotična določila so logična posledica načela, da davščina zadene samo nezasluženi vrednostni prirastek.

O d m e r a d a v š č i n e.

Za izračun prirastka na vrednosti in za to merodajne posestne dobe sta merodajna vsebina in čas otujilnega opravila, na katerem sloni prenos.

Od izračunanega prirastka na vrednosti se predvsem odračuni 10% pridobitne cene kakor davščine prosti del. Ostanek se vzame za podlago odmeri. Izmera je v odstotkih stopnjevana po visokosti vrednostnega prirastka (ne glede na 10% odbitek) in po posestni dobi. Na Kranjskem znaša davščina 5% pri povišku vrednosti za več nego 10% do všteti 15% pridobitne vrednosti (1. stopnja), 6% pri povišku vrednosti za več nego 15% do všteti 20% (2. stopnja) i. t. d. Vseh stopenj je 21. Po najvišji stopnji znaša davščina 25% pri povišku vrednosti za več nego 111%. Tako izračunjena davščina se pa zniža za 5% pri posestni dobi nad 5 do 10 let, za 10%, pri posestni dobi nad 10 do 15 let i. t. d. Najvišji popust je 50% pri posestni dobi nad 30 let.

Na Koroškem se odmeri davščina s 5% pri povišku vrednosti nad 10% do 20% pridobitne vrednosti (1. stopnja), s 6% pri povišku vrednosti nad 20% do 30% (2. stopnja) i. t. d. Vseh stopenj je 13. Po najvišji stopnji je odmeriti 25% davščine pri povišku vrednosti nad 150%. Tudi na Koroškem se tako izračunana davščina še zniža po razmerju posestne dobe, in sicer za 10% pri posestni dobi nad 5 do 10 let, za 20% pri posestni dobi nad 10 do 15 let i. t. d. Najvišji popust je 50% pri posestni dobi nad 25 let.

Iz teh navedeb izhaja, da je na Kranjskem davščina v obeh ozirih višja, nego na Koroškem. V obeh deželah pa se z vpoštevanjem posestne dobe pri izmeri davščine omejuje špekulacija z zemljišči in varuje konservativna, torej predvsem kmečka posest.

Ako se knjižni prenos lastnine do nepremičnine (deleža nepremičnine) izvrši na podlagi več zaporednih izvenknjižnih prenosov neposredno od prvega otujitelja na zadnjega pridobitelja, je izračunati davščino od vsakega prenosa posebe. Tako izračunane davščine je sešteti. Pri tem pa je z onimi izvenknjižnimi prenosi, ki bi bili sicer po §-u 3, če vrednostni prirastek ne doseže 10% pridobitne vrednosti, davščine prosti, ravnati tako, kakor bi se po njih sploh ne bila izvršila nobena prememba posesti. Po tem zadnjem določilu se z izvenknjižnimi prenosi v nekem oziru ravna strožje, kakor s knjiž-

nimi. Zakon hoče namreč preprečiti, da ne bi stranke fingirale izvenknjižnih prenosov v ta namen, da bi prenos, ki pokaže davščini zavezani vrednostni prirastek nad 10%, navidezno delile v več zaporednih prenosov, katerih nobeden ne bi izkazoval nad 10% vrednostnega prirastka.

Davščino plača otujitelj, če pa je od njega neizterljiva, jamči zanjo pridobitelj.

Priredbena oblastva in postopanje.

Na Kranjskem je odmerjanje davščine za celo deželo poverjeno deželnemu uradu v Ljubljani, ki nosi naslov: »Nadzorništvo deželnih naklad kakor deželni urad za odmero davščine od vrednostnega prirastka nepremičnin«. Da ni bilo treba ustanoviti popolnoma novega urada, je namreč deželni odbor odmerjanje naložil že obstoječemu nadzorništvu deželnih naklad. To je pač provizorna uredba, ker se še ne more vedeti, kako se obnese nova davščina, in je veljavnost dotičnega zakona časovno omejena.

Na Koroškem se je odmerjanje davščine v občinah z lastnim statutom prepustilo občinam samim, le v ostalih občinah je poverjeno deželnemu uradu. Vendar lahko deželni odbor odmerjanje izroči tudi občinam, ki nimajo lastnega statuta.

Vsak otujitelj je dolžan, določenemu uradu naznaniti prenos v 14 dneh ter navesti za odmero merodajne okolščine in predložiti dotične listine v izvirniku ali poverjenemu prepisu; na zahtevo odmerjajočega urada mora podati tudi pojasnila o dejstvih, važnih za odmero. Enako dolžnost imajo družbe glede prememb v osebнем stanju ali deležnem razmerju družabnikov. Pridobiteljem nepremičnin je naloženo, dajati pojasnila.

Če oblastvo za podlago odmere ne vzame naznanjenih cen, predpisuje zakon obravnavanje s stranko; tendenca zakona je ta, da je skušati s stranko doseči sporazum in ogibati se stroškov sodnih cenitev.

V odmeri davščine se zavezanca obvesti s plačilnim nalogom; kogar pa veže jamstvena dolžnost, se mu naznani z jamstvenim plačilnim nalogom, da se uveljavlja njegovo jamstvo. Proti plačilnemu in jamstvenemu plačilnemu nalogu je dopusten rekurz, ki ga je v 30. dneh po vročbi vložiti neposredno pri deželnem odboru; rekurz, kakor sploh v davčnih in pristojbinskih zadevah, nima odločilne

moči. Da je rekurz vložiti neposredno pri drugi stopnji, kar drugače v upravnem postopanju ni navadno, si razlagam tako, da druga stopnja lahko dobi od prve za instruiranje akta potrebne spise in podatke »brevi manu«, ker imata pač redoma svoj sedež v istem kraju.

Ako kdo opusti naznanilo, se brani dajati pojasnila, napačno izpove ali zamolči važne okoliščine, se mu po zakonu sme naložiti zvišana pristojbina, oziroma globa, in sicer le-ta samo v kazenskem postopanju pred političnim oblastvom.

Prisilno izterjanje davščine je možno s politično izvršbo ali pa sodnim potom.

Glede zastaranja davščine in eventualnega poviška je vporabljeni določila za neposredne državne pristojbine, veljavna po zmislu zakona z dne 18. marca 1878 drž. zak. št. 31.

Poraba donosa davščine in njenega poviška.

Na Kranjskem gre od donosa davščine in eventualnega poviška najprvo 5% deželnemu zakladu za režijski prispevek, od ostalega donosa pripade po odbitku event. povračil, povračilnih obresti, sodnih cenilnih in izvršilnih stroškov polovica deželi, polovica pa občini, v kateri leže otujena zemljišča.

Po koroškem zakonu pa participirajo občine v večji meri, zlasti mesta z lastnim statutom. Občine, ki same pobirajo davščino, dobe 80%, dežela 20% donosa, kjer pa deželni urad pobira davščino, gre v deželno blagajno 30%, v občinsko pa 70% donosa, seveda po odbitku event. povračil, povračilnih obresti, sodnih cenilnih in izvršilnih stroškov.

Kakor kažejo skušnje drugod, je donos davščine nestalen in spremenljiv. Zato ni popolnoma nemogoč slučaj, da dobi kedaj kaka občina tako velik donos, da dotično leto zanj nima porabe. Na primer v majhni občini, ki je za pokritje potrebščine poskrbela pri rednem letnem proračunu, se proda ali razproda veliko posestvo. Glede na take eventualnosti imata kranjski in koroški zakon še posebno določbo glede porabe donosa v občinah. Deželni odbor sme namreč dogovorno s političnim deželnim oblastvom odrediti, da se donos, ki pripade občinam, samo do določenega zneska porabi za tekoče občinske potrebščine, morebitni ostanek pa odkáže nabiralnemu zakladu, ki se mora z naraslimi obrestmi vred rabiti za investicijske naprave, zlasti za ljudskošolske zgradbe, za preskrbovanje stanovanj

in za občila ali pa za povračila dolgov. Na Kranjskem pa ta določba ne velja za mesta z lastnim statutom. Vlada si je torej pridržala popolno ingerenco na obligatorne nabiralne zaklade, torej na čisto gospodarsko zadevo, o kateri občina odloča po občinskem redu avtonomno, nadzorstvo pa gre edinole višji avtonomni korporaciji. Varujoč avtonomijo, je kranski deželni odbor svoj pomislek naznanil vladi, ki pa ni odnehala.

Doba veljavnosti.

Zakona sta na Kranjskem in Koroškem dobila veljavo z dnem razglasitve izvršitvenega ukaza in jo izgubita z 31. dnem decembra meseca leta 1917. Vladno motivno poročilo pravi, da je doba veljavnosti zato, ker je to davčno polje novo, tako omejena kakor je omejena, oziroma se namerava omejiti pri ureditvi državnih odkazil deželnim zakladom, pri zakonih o deželnih nakladah na pivo in pri ureditvi dokladne prostosti osebnodohodninskega davka. Taka omejitev je morala roditi pomisleke in sumnjo, da hoče vlada kakor n. pr. deželne naklade na pivo — česar sicer še ni izvršila — tudi to davščino inkamerirati. Odij uvedbe nove davščine bi prevzele dežele, in če bi se ta vir dohodkov obnesel, ga utegne država vzeti deželam ali pa zahtevati svoj delež. Saj avtentični in natančni podatki o donosu bodo državi na razpolago, ker je po zakonu predpisano, da se morajo po določenih formularjih napravljati o davščini izkazi, ki jih je na zahtevo predložiti vladi. Kranjski deželni odbor je zato vprašal vlado, ali bi dobil sankcijo tudi zakon brez časovne omejitve veljavnosti, in če ne, kateri razlogi nasprotujejo; izrekel je tudi bojazen, da bi zakon, če bi veljal samo za tako kratko dobo, utegnil služiti špekulantom. Vlada je odgovorila, da v tem ne odneha, sklicujoč se v prvi vrsti na razlog motivnega poročila. Dostavila je med drugim tudi, da bo potek dobe veljavnosti nudil ugodno priliko, da se na podlagi pridobljenihkušenj takrat izvrši revizija prvega zakona. Meni se niti ta, niti v motivnem poročilu navedeni razlog ne vidi prepričevalen.

I. Skarja.

